

Kamarádi na cestách

Daniel Bukvaj

Daniel Bukvaj

Kamarádi na cestách

Tam, kde všechny cesty začínají...

...V malinkaté vesnici, v malebném baráčku žily, byly dvě děti. Jmenovaly se Tom a Verunka. Tomovi bylo už deset let. Verče jen šest a půl. Byly to rozpustilé děti, kterých kdysi na vesnici běhalo spoustu. Dnes je to jiné. Sedí doma u počítačů, baví se maximálně přes net, všechny jsou děsně cool a free. Ale opak je pravdou. Bolí je z toho akorát zadek a oči.

Vše se však změnilo 6. prosince roku 2017. Přesně na Svatého Mikuláše na kraj padla obrovská mlha. Byla tak hustá, že kdybys ji posypal cukrem a trochou kakaa, byla by z ní výborná kaše. Celá vesnice by ji jedla nejméně měsíc.

Přestože nikdo nic neviděl, každý cítil, že se něco řítí k zemi. A pak to dopadlo. Ozvala se obrovská, strašná rána! Země se pod nohama třásla, okna řinčela, nádobí létalo vzduchem. No hotové boží dopuštění.

Když vše utichlo, lidé na sebe jen nevěřičně hleděli. V malebném baráčku se první vzpamatoval taťka. Vyběhl před dům. Tam už se pomalu scházeli i ostatní chlapi z vesnice. Hned si všimli, že pod nedalekým kopcem se na poli cosi blýská. Mlhou prostupovalo trochu toho zvláštního světla. Ti nejstatečnější tam okamžitě vyrazili. Doma zůstaly jen maminky s dětmi. Po celé vsi bylo ticho a černá tma. Zapálili svíčky, protože vše na elektřinu přestalo fungovat. Nešla televize, rádio, wifina, ani tablety na baterie. A světe zboř se, ani ty mobily. Nedalo se vůbec nikomu napsat, natož zavolat. Bylo takové ticho, až po zádech jim běhal mráz. Maminka to už nevydržela a šla dělat do kuchyně něco k snědku. Za chvíli jí děti přišly na pomoc. Místnost však byla prázdná.

V tom se rozrazily dveře. Do kuchyně se vřítela Betyna, jejich černý vlčák. V tlamě nesla nějakého ptáka. Pustila ho na zem. Byl to starý černý havran. Snažil se vstát, pořád něco breptal, padal a zase vstával. Vypadalo to opravdu komicky. Až to Verča nevydržela a pravila: „Ten pták je opilý.“

V tu chvíli se havran narovnal a zakrákoral tak, že mu bylo i rozumět: „Bando Grónská, sakramentská!“ Obě děti

se rozesmály. A havran sebou opět fláknul o zem. Tom ho opatrně vzal do ruky. A jako správný doktor stanovil diagnózu:

„Má polámané levé křídlo a odřenou pravou nožičku. Musí ho to pěkně bolet.“

Verča si složí ruce na prsa a přísně se na Toma podívá. „Že bys mu to i ošetřil, ne!“

„No jasně, proč ne? Podívám se na net a tam něco určitě najdu.“

Verča se jen ušklíbne. „Tak si k tomu nejdřív rozsviť, ty chytráku, když nejde elektrika.“

„Hele a co mu to ošetřit jako zlomenou ruku?“ Děti tedy vzaly dvě dřívka, přiložily ke křídlu a ovázaly fáčem k sobě. „Hm, tak to by tedy nešlo. Teď vypadá jako polámané letadlo.“ Nakonec mu tedy křídla přiložily k tělu, ovázaly šátkem po babičce a Verunka udělala nahoře úhlednou mašličku. Nožku vydesinfikovaly, přelepily, no radost pohledět. „Moc hezké,“ usmály se. „Teď vypadá jak ranec buchet se zobákem.“

Havranovi se evidentně ulevilo. Tom ho hladil, ale havran dál mrzutě kroutil hlavou. Pořád si něco mrmlal.

„Něco chce,“ přemýšlí Tom nahlas, „ale co?“ Havran zkouší něco ze sebe dostat. Ale spíš to vypadá, že zakokrhá, než aby promluvil. Nervózně klovně Toma do prstu. Začne posunkovou zobákovou komunikaci. Ukáže na Toma a nahoru. A znovu na Toma a nahoru. Verča se směje: „Asi tě bude učit létat.“

„Ne,“ kroutí hlavou Tom. „On určitě chce, abych s ním šel nahoru. Havran pokývá hlavou a Betyna štekne. Všichni se rozeběhnou nahoru. Tom ho nese v dlaních a zobák jim ukazuje, kam mají jít a co si mají vzít. Za chvíli mají v ruce bágel, v něm spacák, ešus i karimatku. Verča se zarazí. „To vypadá jako příprava na čundr.“ Havran jí pokývá hlavou.

„To si děláš srandu,“ vytřeštil oči Tom. „Vždyť je venku zima! Co se to ksakru vlastně děje? Rodiče nám zmizeli, všude je mlha, na poli obří plechovka a my posloucháme havrana.“

Betyna si lehla na zem, packami si zakryla oči. Verča se rozplakala. Tom k tomu také nemá daleko. V tu chvíli havran opět zaburácí: „Bando Grónská, sakramentská!“ V tom vypadne Tomovi z ruky tak nešťastně, že se zobákem zabodne přímo do podlahy. Verča se rozesměje.

Slzy smutku se míchají s těmi veselými. Tomovi chvíli trvá, než mu zobák vyprostí z dřevěné podlahy. Velice se mu za to omlouvá. Verča se k němu nakloní, pohladí ho a špitá: „Zachrániš nás, vid’?“

Rychle, ať jsme pryč!

Havran rozpačitě pokývá hlavou, ale pak zaburácí: „Děláát, bando!“ V tu ránu se rozeběhnou a balí vše potřebné na cestu. Teplé oblečení, nějaké jídlo (sušenky, fazole, salámky, čaj, cukr, apod.). Také chemické svítilí tyčky, sirky, buzolu, provaz, nůž a ještě několik potřebných věcí. Betyna si snaží zabalit do vaku pár granulí a když se Tomovi už nevejde do báglu stan, přiběhne a nastaví hřbet.

Za pár minut už stojí venku. Teple oblečení, dobré boty a jen vyrazit.

Tom se rozhlédne. „Ale kam se k sakru vydat? Není na krok vidět.“

Verča najednou uslyší mňoukat jejich kočku Barču a volá na ni: „Kde jsi?“ Ze strejdovy garáže se ozývá mňoukání jak o život. Běží k ní a spatří sousedovic kluka Matýska, jak se ukrývá mezi staré cihly. „Co to tu děláš? Schovaný jak mrkev v zelí.“

V tu chvíli se otevřou dveře u protějšího baráku, kde bydlí Klárka. Všichni se leknou a skočí k Matýskovi. Vidí, jak ze dveří vyplouvají světélkující děti a místo rukou mají chapadla jako chobotnice.

Matýsek začne tichým hláskem vyprávět, jak byly u nich doma:

„Nejdřív mi zmizeli rodiče, potom přišly tyhle choboděti. Krásně svítily, hrála nádherná hudba. Já se toho ale bál. Skočil jsem pod postel, zavřel oči a zacpal si uši.“

A opravdu zní kouzelná melodie. Tomik je jí omámen, zvedá se, chce vylézt z úkrytu a jít za tou krásou. Havran ho vší silou klovne do nohy, až sebou trhne.

„Schovat uši!“ křičí havran. Všichni si poslušně zakryjí uši a pak už bez dechu pozorují, jak světélkující choboděti odvádějí Klárku, Adélku, Kubu, Michala a ještě spoustu dalších dětí. Všichni jdou za tou hudbou a přihloupě se usmívají. Naráz vše zmizí. Jsou fuč.

„Ty vago, to bylo hustý,“ vydechnou všichni napětím. Vylezou z úkrytu a koukají jeden na druhého.

„Co teď?“

Kočka Barča mňouká, Betyna vrčí, děti štěbetají a havran brblá. Chtěl zakřičet bando grónská, ale nevyšlo

mu to a křičí jen: „Grónskóóó.“ To slovo až mrazí. Matýsek hned namítá: „Víš, jak je to Grónsko daleko? Tam přeci nemůžeme dojít.“

Havran se vzteká, že by nejraději vyletěl z kůže.

Do toho Verča zaburácí: „Vy jedna bando grónská sakramentská!!“

Havran se přidá a křičí: „Děláát!“ Všichni se začnou smát.

První se uklidní Tom: „Ok, musíme tedy sebou hodit.“

„No, jo, ale já nemám nic na sebe,“ kňourá Matýsek. „Ty ses v životě neoblékal sám?“ zpraží ho Verča. „Koukej na sebe rychle něco hodit, my ti zatím zabalíme zbytek.“

A jak řekla, tak bylo.

Za dvacet pět minut už všichni šlapou za vesnicí vstříc novému dobrodružství. Vpředu jde Betyna a na ní sedí havran. Radí se spolu, kudy se dá utéct z mlhy. Betyna má na obojku přivázaný provázek, kterého se Verča, Matýsek a Tomík drží, aby se neztratili. Okolo ruky mají svítící tyčky, aby aspoň jeden na druhého viděli. Tom to takhle vymyslel, prý podle nějakého dobrodružného filmu.

Verča se shání po Barče. „To jsem si nemyslela, že to je takový strašpytel, aby nás v tom nechala. Asi se bála a zůstala doma.“

Tom se jen usměje. „Jak ji znám, leží někomu v batohu a pěkně chrní. Potvůrka jedna lenivá.“

„To se tak někdo má, když se nese,“ brblá havran. Škoda, že neviděl, jak se po něm Betyna podívala. Nejradši by ho shodila. Ještě že mu ostatní nerozuměli.

Když už byli na cestě dost dlouho a sotva pletli nohama, začal havran křičet jako pominutý: „Země, země na obzobzoruů!“

Trhli sebou. Skutečně viděli zem. Byla sice už tma, ale mlha byla fuč. Jasně rozeznávali obrysy stromů a balvanů, které lemovaly cestu, po které šli. Z mlhy byli venku. Rychle tedy rozdělát oheň, postavit stan, něco pojíst a hurá na kutě.

Kryšpín

Oheň si vzal na starost Tomík. „Koukejte, jak já to umím.“ Našel pár suchých větviček, složil je přes sebe, pod ně suché listí. Vzal dva křemeny a začal s nimi křesat. Jako pravý zálesák.

„Au, au. No našťestí se nikdo nedívá.“

Vzal tedy zapalovač a škrtnul. ☺ Oheň vzplál a vše kolem krásně prozářil.

Verča chystala na večeri fazole v ešusu. Tom se přidal k Matýskovi, Betyně a havranovi, kteří stavěli stan. Třikrát jim to spadlo na hlavu. Pětkrát se havran zamotal do šňůr.

„Krucinál, já už se na to vyprdnu!“ čílí se Matýsek. „Kdo tě má z těch šňůr pořád vymotávat.“

„Aby se milostpán nezbláznil. Kdybys to uměl postavit sám, já bych nebyl samá šňůra,“ myslí si havran.

Nakonec ale, světe div se, stan jim stál.

Všichni seděli kolem ohně. Dlabali fazole z ešusu. Všude byl klid a mír. Jen kdyby ta Barča pořád

nemňoukala. Tom vyskočí, jak když ho píchne. „Já říkal, že tu je. Že je tu s námi.“

Všichni běží po mňoukání rovnou za uchem.

Vidí, jak Barča sedí u nějaké nory, ze které čouhá dráp. Tom ho chytí. Zatáhne a vyklouzne celá tlapa ven. Dál to však nejde. Přiskočí Matýsek, Verča, Betyna, havran a tahají a tahají. A Barča si jen pomaloučku olizuje packu.

„Hej, ty líná kůže,“ křikne Tom. „Nechtěla bys nám jít taky pomoci?“

Ta se jen pomalu zvedá. „No já z ní vyrostu,“ kroutí hlavou Tom.

Matýsek se jen uchechtne. „Co kroutíš hlavou? Je to přeci tvoje kočka. Tak a teď všichni zabereme.“

„Hej rup!“

Z malinkaté nory vytahují obrovského vlka.

Šup! Všichni se rázem svalí na zem. Před nimi tam stojí vlk jak hora. Mlsně na ně kouká.

„Máš hlad?“ špitne Tom.

Vlk pomalu příkyvuje, nespouštěje z nich svůj nenasytný hrozný pohled. Strachy se jim třesou kolena. Tom mu přistrčí svůj ešus s fazolemi. Vlk se do něj hned pustí, až to mlaská. Už nevypadá tak hrozně. Už ani není

tak veliký. Když sní porci Tomíkovi, pustí se do Verči ešusu. Pak vše sežere i Matýskovi.

Vlk jí a jí! Co jí, doslova se cpe! Naopak je ale stále menší a menší. Najednou prásk! Vyloupne se z něj skřítek jako kolibříček. Omlouvá se, uklání se a brebentí: „Já jsem skřítek Kryšpín a moc mě těší, že vás taky těší, že jo, že jo?“

„No nás zrovna moc netěší. Vše jsi nám snědl,“ bručí Matýsek.

Všichni na Kryšpína kulí oči, jako by právě z nebe spadl hroch. On však dál brebentí.

„Já mám někdy takový hlad, no skoro jako vlk. Jak na to začnu myslet, šup, mám tlamu, zubiska, velký drápy, dlouhý ocas a to se pak zaseknu v noře a nemůžu ven.“

Poskakuje před nimi jak tajtrdlik. Slova mu dál létají z pusy:

„Mockrát vám děkuji. Ó, jak rád já jsem, že můžu spatřit tak chrabré rytíře bez bázně a hany. Ale to se to podívejme. Koho to tu s nimi ještě máme? Psa, havrana a kočku. No vy jste mi povedená partička. Vy si musíte báječně rozumět. Nemáte teď náhodou hlad? Já jsem vám všechno sežrátkoval, co? Pardon, pardon.“

Vytáhne z kapsičky malinkaté vajíčko. „Tady máte,“ podává ho Verče. „Uvař ho a dobrou chuť.“

Zachichotá se, smekne klobouk, pokloní se: „Má úcta, má úcta rytířům nových časů. Přeji vám důstojného soupeře a mnoho dobrodružných zážitků. No a kdybyste náhodou potřebovali mou pomoc a ocitli se v úzkých, stačí mě třikrát zavolat a já snad přijdu. Chichi, chichi, chichi“, přeskočí kládu a prd a prd, upaluje pryč. Párkrát si při výskoku ještě pšoukne. To víte, fazole jsou fazole.

Kde se vzal, tu se vzal. Najednou byl fuč. Všem v hlavě hučí to jeho brebentění.

Nechápavě hledí na malinkaté vajíčko ve Verčině dlani. Ta jen pokrčí rameny: „To byl ale tajtrdlik, co?“

Hodí ho do vody, co byla připravená na čaj.

Dá ešus na oheň a jen tak se zeptá: „Jak dlouho se může takovéhle malé vajíčko vařit?“ Než však stačil někdo odpovědět, vajíčko začalo růst a růst.

Voda se vařila a vajíčko bylo větší a větší, až se nevešlo ani do ešusu.

Hop a je venku. „Vypadá jak fotbalový míč.! Konstatuje Tom.

„Tak já myslím, že je to hotové,“ říká Matýsek.